

Thanh Huyền - Kawalu

Chương 5 : Chương 5

Editor: Polly Polly

Beta - reader: Kumiko

Trong phòng chỉ còn có hai người, Huyền đưa lưng về phía Trác Hàn, tay chậm rãi dùng một chiếc khăn lụa lau chùi trường kiếm của mình.

“Cái mà ngươi muốn là vị trí thành chủ sao?” Trác Hàn nhìn bóng lưng lạnh lùng của Huyền nói.

“Chính ngươi đã nói với ta Khi Phong không đáng để ta hi sinh bản thân mà.”

“Mọi lời ngươi nói quả nhiên đều là dối trá.”

“Ta không hề nói như vậy, chính là ngươi tự cho là mình đúng. Ta chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.” Huyền quay người lại, mang theo một nụ cười yếu ớt, trường kiếm trong tay đã được lau sạch sẽ, tỏa ra ánh sáng chói lòa.

“Ngươi hạ sát Cừu Hải Thiên, không cảm thấy làm vậy là quá độc ác sao?” Trác Hàn cố gắng kiềm chế phần nộ trong lòng, giữ cho thanh âm có vẻ bình tĩnh.

“Ta không thể không giết hắn. Vừa loại trừ được chướng ngại, lại còn có thể giúp ta thị uy.”

Mọi chuyện ngay từ đầu đều đã nằm trong kế hoạch của y. Cừu Hải Thiên động thủ với y, làm sao nắm được phần thắng.

“Chẳng lẽ chỉ vì hắn luôn khinh thường ngươi?” Trác Hàn lãnh đạm cười.

“Nhưng cho dù ngươi đã giết được hắn, hắn vĩnh viễn vẫn khinh thường ngươi.”

Thủy mâu của Huyền chọt lạnh, trường kiếm trong tay khẽ động.

“Thế nào, muốn giết luôn cả ta sao?”

Huyền bỗng nhiên mỉm cười: “Ta không ngại nhìn thấy người chết.” Hắn đã từng nhìn thấy bộ dạng bất lực của y, cũng đã từng đặt y dưới thân mà hoan ái, nam nhân này quả thật rất biết cách chọc giận y. Chỉ có điều dù y có tức giận cũng quyết không để cho hắn nhìn ra. Càng tức giận chỉ càng chứng tỏ là y chú ý đến hắn.

“Ta sẽ không giết người, dù sao thì người cũng đã giúp ta không ít.” Bọn họ vốn là đồng phạm, hắn có tư cách gì mà chỉ trích y?

“Là người lợi dụng ta!” Thanh âm của Trác Hàn đã không còn che giấu được phần nộ của bản thân. Giúp y, chẳng qua vì không muốn nhìn thấy dáng vẻ bất lực của y. Không ngờ đến tất cả chỉ là một vở kịch do y dựng nên, diễn xuất của y thật cao minh, đã có thể qua mắt được tất cả mọi người.

“Đừng nói là lợi dụng, khó nghe quá, phải là giao dịch mới đúng. Bây giờ cho dù người muốn đổi ý cũng đã muộn rồi.” Huyền nhìn hắn, mang theo vẻ khinh miệt. Thật là cao ngạo quá mức, bị người khác lợi dụng một chút mà đã tức giận đến vậy sao? Hắn vốn không hề tổn thất gì mà.

“Ta cũng không muốn đổi ý, chỉ là nghĩ thật quá như bản.” Trác Hàn lạnh lùng ném lại những lời này liền xoay người bỏ đi, hắn không hề nhìn thấy vẻ bi thương chưa kịp che giấu trong mắt của Huyền.

Như bản sao? Đó chính là suy nghĩ thật của hắn. Huyền gắng sức bình tĩnh trở lại, đôi môi bị cắn đến bật máu. Bỗng nhiên, Huyền xuất kiếm hướng về phía cửa. Y thở hổn hển, tay phải vẫn nắm chặt trường kiếm...

Trác Hàn, còn dám giễu cợt ta, ta nhất định không buông tha cho người... Nhất định không buông tha cho người!

...

Cực Lạc thành đổi chủ, sóng gió liền không ngừng nổi lên. Nhưng chỉ

cần có kẻ nào không phục, Hứa Kiên sẽ cho người diệt trừ. Trong nhất thời, bá tánh Cục Lạc thành người người đều bất an, không dám có nửa lời dị nghị. Nhưng vẫn có nhiều người lên nghị luận: Nhị thiếu gia bất động thanh sắc này so với thành chủ Úc Hành Vân lúc hấn mới lập thành đều lãnh huyết vô tình giống nhau, thậm chí chỉ có hơn chứ không có kém... Trác Hàn vẫn giữ chức Chu Tước Đường đường chủ, hấn vẫn như trước, không màng thế sự. Thanh Huyền phân cho tứ đường quyền binh ngang nhau, chỉ có điều thực quyền đều nằm trong tay Hứa Kiên.

“Đại ca, đại ca, huynh đã nghe tin gì chưa?” Đinh Kiếm Viễn từ xa chạy lại, lớn tiếng kêu to. Thôn xóm thế ngoại đào viên kia đã vì hấn mà trở nên huyền ảo.

“Chuyện gì vậy? Sao nhìn ngươi lại hoang mang rối loạn vậy?” Khi Phong cười trách cứ. Nghĩa đệ này của hấn lúc nào cũng huyền ảo như đứa trẻ, cứ như vĩnh viễn không muốn trưởng thành.

“Đại ca...” Kiếm Viễn nhận lấy chén nước Vô Ngân đưa cho hấn, liền uống một hơi cạn sạch, thở dốc nói tiếp: “Đại ca, Cục Lạc Thành đã đổi chủ rồi!”

“Đệ nói cái gì?” Khi Phong cả kinh, lẽ nào phụ thân đã...

“Cục Lạc Thành đã đổi chủ rồi, tân chủ nhân chính là Úc Thanh Huyền, nghĩa đệ của huynh!”

“Là Huyền sao? Vậy còn phụ thân của ta thì sao?” Khi Phong xiết chặt thanh kiếm trong tay, vội hỏi.

“Có người nói bá phụ đã tạ thế, cũng có người lại cho rằng bá phụ chỉ bị y biệt giam, không biết đâu mới là thật.”

“Phụ thân...” Khi Phong tâm trạng nhất thời hỗn loạn.

“Đại ca, lẽ nào những người đã cùng đệ giao chiến...” Kiếm Viễn bỗng nhớ tới cái gì đó. Ngày đó vừa nhìn thấy người của Cục Lạc Thành tìm đến, hấn cử tưởng rằng bọn họ muốn bắt đại ca về, liền ra tay giao chiến để tránh phiền phức. Bây giờ nghĩ lại, không lẽ là bọn họ chỉ là

đến để báo tin?

Khi Phong nghe hẳn nói bỗng nhớ đến tình cảnh lúc đó. Những người kia cứ luôn miệng nói rằng thành chủ lâm trọng bệnh, xin hẳn nhanh chóng trở về. Nhưng phụ thân hẳn trước giờ thân thể tráng kiện, sao lại có thể lâm trọng bệnh được. Hơn nữa Huyền cũng đã phái người đến đưa thư... Hẳn xoay người đi vào phòng trong, lấy từ trong hộp trang điểm của Vô Ngần ra một phong thư.

“Đại ca:

Cực Lạc Thành mọi việc đều tốt. Nghĩa phụ một lòng muốn tìm huynh trở về, đã phái thủ hạ tăng cường tìm kiếm. Hơn nữa người còn ban lệnh hạ sát đại tẩu. Đệ mong đại ca ngàn vạn lần cẩn thận.

Kính thư

Huyền.”

Giấy trắng mực đen đã viết rõ ràng như vậy mà. Hơn nữa chữ của Huyền, hẳn không thể nào nhận sai, bởi vì chính hẳn là người đã cầm bút dạy y viết chữ.....Thế nhưng vì sao hiện tại.....

“Đệ nói ai là tân thành chủ của Cực Lạc Thành?” Hẳn xoay người hỏi lại Kiếm Viễn, thực mong tất cả chỉ là sự nhầm lẫn.

“Úc Thanh Huyền, nghĩa đệ của huynh.”

Thành chủ..... Thật là y? Lẽ nào y lại gạt hẳn? Không thể nào! Huyền sao lại có thể lừa dối hẳn cơ chứ!

“Phong?” Vô Ngần lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Khi Phong, muốn an ủi hẳn, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

“Sẽ không đâu..... Có lẽ là có người lợi dụng y. Kiếm Viễn, còn biết thêm được tin gì nữa không?”

“Tạm thời chỉ có bấy nhiêu thôi.” Kiếm Viễn lắc đầu, “Ngồi đây phân vân cũng chẳng ích gì, không bằng để đệ tiếp tục cho người đi dò la.”

“Kiếm Viễn, đa tạ.” Vô Ngần cảm kích nhìn hẳn.

“Nhớ, còn phải tìm cho được tin tức về tình hình gần đây của phụ thân.”
Khi Phong nói gấp.

Kiếm Viễn gật đầu: “Đệ đi đây.” Dứt lời, xoay người bước ra khỏi cửa.

“Phong.....” Vô Ngần quay đầu lại.

“Sẽ không phải là y.” Khi Phong nhìn nàng, tựa hồ muốn nàng giúp hẳn xác nhận điều đó.

Sẽ không thể là Huyền. Nụ cười ôn nhu của Huyền, vẻ trầm mặc tuân phục của Huyền, đó chính là Huyền của hẳn, làm sao có khả năng...? Tuy tự an ủi mình, nhưng Khi Phong vẫn không sao quên được lần cuối khi hẳn gặp y, ánh mắt y ngập tràn thống khổ...

...

“Chẳng hay thành chủ triệu thuộc hạ đến đây, có gì phân phó?” Trác Hàn lạnh nhạt đứng trước mặt Huyền nói. Đã khuya rồi, đang tận hưởng đêm xuân, lại bị người triệu đến, không hiểu nổi y lại muốn giở trò gì.

“Làm phiền Trác đường chủ kiểm tra cho nghĩa phụ ta một chút, xem xem ngài có gì không khỏe không.” Huyền đang ngồi trên bàn xem cái gì đó, chợt ngẩng đầu lên, trên mặt nở nụ cười đẹp đến mê người, ngữ khí khách khí khiến không ai nở từ chối.

“Người vẫn còn bận tâm đến sự sống chết của hẳn sao?” Trác Hàn làm ra vẻ tự đắc, chế giễu y.

“Đương nhiên rồi, không những vậy, ta còn muốn hẳn phải trường thọ bách tuế nữa kìa. Bởi nếu như hẳn chết, ta làm sao có thể làm phiền đến ngươi.”

Nụ cười của Huyền khiến cho Trác Hàn cảm thấy thất vọng và đau khổ, hẳn chợt lạnh sống lưng. Úc Hành Vân được trường thọ bách tuế, nhưng lại là sống không bằng chết.

“Người đi đi.” Huyền phát phát tay, nặng nề cúi đầu xuống.

Khi Trác Hàn rời đi, mắt của Huyền bất giác lơ đãng nhìn theo hắn.

Gió thổi mạnh, cánh cửa thông với ban công liên tục rung động. Bóng ảnh chập chờn khiến Huyền bất đắc dĩ mà dừng bút. Trước khi bị bệnh, Úc Hành Vân cũng đã lâu không giải quyết các sự vụ, công văn giờ chất cao như núi. Phê duyệt hết tất cả, e là Huyền cũng sẽ bệnh theo hắn. Hôm nay cứ tạm thời ngừng ở đây. Vừa định gọi người, chợt nghe trong tiếng gió có chút dị thường. Khóe miệng khẽ nở một nụ cười băng lãnh, vội cúi xuống, thổi tắt nến.

Kiểm quang phá tan cửa sổ, nhắm thẳng vào yết hầu của y. Thân hình Huyền khẽ động, linh xảo tránh sang hướng khác. Trong bóng tối không thể thấy rõ diện mạo của hắc y nhân, nhưng người này thân thủ lanh lẹ, chiêu nào xuất ra cũng vô cùng tàn nhẫn. Huyền nhún người phi thân qua đỉnh đầu của hắn. Xoay người lại, xuất thủ nhanh như gió, nhằm ngực của hắc y nhân tung sát chiêu. Một chưởng trúng đích, phản kích thành công. Hắn liền bất đắc dĩ mất đi thế thượng phong.

Muốn ám toán y à, làm sao có thể dễ dàng buông tha hắn như vậy được? Ánh mắt Huyền chợt động, y quyết đoạt cho được tính mạng của hắn. Hắc y nhân vội lui nhanh, chém vỡ cửa phòng, thổi lui vào bên trong ngự uyển. Gia nhân đứng hầu hai bên đều kinh hô, nhưng kiếm pháp nhanh như gió, khiến không ai dám tới gần, chỉ có thể run sợ nép vào một bên mà nhìn hắn.

Dưới ánh trăng, có thể thấy được hắc y nhân đã che mặt. Hắn nghĩ sẽ gạt được ai chứ? Huyền trong lòng cười nhạt, trường kiếm nhanh như cắt, hướng thẳng vào mặt của người kia. Khăn che vừa rơi xuống, người kia liền kinh sợ thổi lui. Nhãn thần phần lộ, gương mặt trắng bệch như không còn một giọt máu. Hắc y nhân đó không ai xa lạ, chính là thiên chi kiêu tử của Vạn Nhất Hạc, Vạn Ký Viễn.

“Vạn công tử, đã lâu không gặp.” Huyền ngạo nghễ nói. Y đã không muốn truy cùng giết tận, không ngờ hắn lại tự mình tìm lấy cái chết.

Trăng cao gió lạnh, nhưng đôi mắt của Vạn Ký Viễn tựa hồ như đang tóe

lửa.

“Úc Thanh Huyền! Nạp mạng!” Hấn hét lớn. Thù giết cha không đội trời chung, há có thể nào không báo. Biết rõ bản thân tài nghệ không bằng hấn, nên từ đầu hấn đã có ý định cùng với Huyền lưỡng bại câu thương, cùng lắm cũng chỉ là ngọc đá cùng tan.

(lưỡng bại câu thương: kiểu như 1 sống 1 chết ý)

Muốn chết! Kiếm chiêu toàn kể hở, cho dù hấn có đổi cả tính mạng đi chẳng nữa cũng chẳng thể nào tổn thương mảy may gì đến y. Huyền cười lạnh, giơ kiếm lên.

“Dừng tay!” Có người đột nhiên xông ra, đưa tay giữ chặt lấy trường kiếm của Huyền. Trác Hàn! Huyền cả kinh, ngực trái chợt cảm thấy lạnh buốt, thì ra đã bị Vạn Ký Viễn đâm trúng. Trác Hàn buông tay, hướng ngực của Vạn Ký Viễn mà tung chưởng. Đám thị vệ thừa lúc hấn trúng chiêu, bắt đầu tấn công. Vạn Ký Viễn rút kiếm thối lui, bản thân tự hiểu đã không còn cơ hội ám sát Huyền nữa rồi.

Mất máu quá nhiều, Huyền không khỏi lảo đảo một chút. Trác Hàn liền đưa tay muốn đỡ lấy y, nhưng lại bị y đẩy sang một bên. Đổi kiếm qua tay trái, tay phải đè chặt lên vết thương không ngừng chảy máu, ánh mắt của y như muốn cự tuyệt Trác Hàn.

“Thành chủ.” A Bân tiến đến dìu y đứng lên.

“Truyền Hứa Kiên đến gặp ta!” Y lớn tiếng phân phó hạ nhân, rồi xoay người vào trong nhà, không hề liếc nhìn Trác Hàn lấy một cái. Lúc vào đến cửa, A Bân nán lại nhìn Trác Hàn một chút, hình như muốn nói gì đó với hấn, nhưng lại thôi.

Y phục của Trác Hàn nhuộm đầy máu, là máu của y. Vốn chỉ là không muôn nhìn thấy y lại ra tay giết người, nhưng không ngờ lại hại y bị thương. Cái này có nên gọi là báo ứng không? Trong lòng hấn không hiểu sao lại mơ hồ cảm thấy áy náy.

Hứa Kiên lo lắng bước đến phòng của Huyền. Phòng vệ lờ là, nói thế nào đi chẳng nữa cũng là trách nhiệm của hấn. Không những vậy, Vạn Ký

Viễn có thể vào đến tận thư phòng, e rằng y cũng cho là hấn đã tiếp tay. Vừa tới cửa, hấn rút cục cũng đã thở phào nhẹ nhõm. Huyền hơi mệt nên cho hấn lui. Hứa Kiên run rẩy lau mồ hôi lạnh của mình, thật đáng sợ.

“Thành chủ, có cần để Trác Đường chủ xem qua không?” A Bân giúp Huyền băng bó vết thương, vừa lo lắng nói. Vết thương không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lại chảy rất nhiều máu, vất vả lắm mới cầm lại được. Sắc mặt trắng bệch của Huyền khiến y không yên tâm chút nào.

“Không cần, chưa chết được đâu.” Huyền thản nhiên nói, “Ngươi lui về nghỉ ngơi đi, ta không sao cả.” Y khẽ cười, cố giữ dáng vẻ bình thường.

“Thành chủ...” A Bân còn muốn khuyên y thêm chút nữa.

“Đi đi, ta cũng hơi mệt rồi.” Huyền cướp lời.

Hiểu rõ bản tính cố chấp này của y, A Bân đành bất đắc dĩ lui ra ngoài.

Mệt chết đi được, nhưng lại không sao chớp mắt, vết thương vẫn còn rất đau. Mất máu quá nhiều làm cho y cảm thấy mơ màng. Đầu nhức như búa bổ, y vô lực ngã xuống giường, trong lòng không ngừng oán hận nhớ kỹ cái tên kia... Trác Hàn...

“Trác đường chủ, thỉnh cầu người nhanh đến xem thương thế của thành chủ.” A Bân vẻ mặt khẩn cầu.

“Hấn bị làm sao?” Trác Hàn cố hết sức để giữ cho ngữ khí có vẻ lạnh nhạt, nhưng vẫn không ngăn được lo lắng trong lòng của mình.

“Thành chủ, ngài ấy sốt cao không hạ.” A Bân vô cùng lo lắng, bất an.

“Y bắt đầu sốt từ khi nào?”

“Từ sáng sớm ngày hôm qua...”

“Vì sao không sớm đến tìm ta?” Trác Hàn lớn tiếng mắng, hấn cũng đã không còn che giấu được tâm tình của mình nữa rồi.

Không thể trách hần, không ai quan tâm, lo lắng cho Huyền được như hần, Trác Hàn phần nào nguôi giận. Huyền... thân thể yếu ớt, hư nhược đó sao lại có thể quật cường đến như vậy?

...

Tuy là ban ngày, nhưng trong phòng Huyền lại có vẻ u ám.

Trác Hàn vén tấm màn che trắng muốt lên, chợt thấy Huyền đang nằm mê man trên giường. Y vốn đã mảnh khảnh, hôm nay lại càng gầy yếu một cách dị thường. Có lẽ là do sốt cao mấy ngày nay, tay trái của y để thõng xuống giường, hần thật không ngờ cổ tay của y lại tinh tế như vậy. Hần cầm tay y lên, muốn giúp y cho lại vào trong chăn, nhưng lòng bàn tay hần chợt nhói. Mở ra nhìn, thì ra là vết thương do tối đó hần đã cản kiếm của y, mấy ngày rồi, hần cứ tưởng đã lành rồi chứ, không ngờ vẫn còn đau như vậy. Nghĩ đến đây, hần bất giác nhìn xuống y, chỉ một vết thương nhỏ đã đau thế này thì y...

Huyền giật mình tỉnh dậy.

“Thế nào rồi?” Trác Hàn thấp giọng hỏi.

Là hần! Huyền chợt rụt tay về, tuy không muốn, nhưng lại làm động đến vết thương. Y nhíu mày lại, cắn chặt lấy môi, cố không cho bản thân phát ra tiếng rên đau.

“Đau lắm sao?” Trác Hàn vội hỏi.

Y không thèm để ý đến hần, dùng tay phải gượng chống đỡ thân mình, chậm rãi ngồi dậy, chậm chậm khoác lên người thêm một lớp áo.

Vốn nghĩ định giúp y một tay, nhưng lại sợ nếu y quyết liệt cự tuyệt, e sẽ ảnh hưởng đến vết thương. Cuối cùng, Trác Hàn chỉ có thể đứng một bên mà nhìn y.

“Người đến có chuyện gì không?” Huyền lạnh lùng hỏi.

“A Bân nói mấy hôm nay người cứ sốt cao không hạ nên muốn ta đến

khám qua cho người.” Kỳ thực mấy hôm nay trong lòng hắn cũng không ngừng lo lắng cho y, nhưng bản thân hắn lại không muốn y nhận ra.

A Bân? Dám không nghe lời y phân phó. Muốn mắng hắn một trận, nhưng xem ra hắn cũng không đến nỗi ngốc, không theo Trác Hàn vào phòng.

“Chỉ là một vết thương nhỏ, không dám làm phiền Trác đường chủ.”

“Sốt cao như vậy rất có thể là do vết thương bị nhiễm trùng, hãy để ta xem qua vẫn tốt hơn.”

“Có can hệ gì đến ngài?”

Trác Hàn sững sốt.

Huyền lãnh đạm cười: “Cứ coi như đã nhiễm trùng, thì can hệ gì đến ngài?” Nếu không phải tại hắn, y cũng không ra nông nỗi này.

“Ta là một lang y...” Không muốn thừa nhận sự quan tâm cùng áy náy mà hắn dành cho y, đành bịa ra một lý do cực kỳ gượng ép.

“Ta biết Trác đường chủ y thuật cao minh.” Huyền cười tự đắc, chế giễu hắn: “Chỉ là nếu phiền đường chủ chiếu cố mà chữa thương cho ta, ta sợ thân thể ô uế này sẽ làm bẩn tay của ngài.”

Trác Hàn nghe y nói, trong lòng chợt cảm thấy đau khổ cùng chua xót. Lúc đó, do quá nóng giận mà thốt ra những lời nói vô tình ấy, chung quy không nghĩ sẽ tổn thương y. Tuy bản thân bất mãn với những việc y làm, nhưng nói cho cùng cũng không nên dùng những lời nói nặng nề đó.

“Huyền...”

“Trác đường chủ, ở đây không có chuyện của ngài, mời về cho.” Y đuổi hắn đi. Y không muốn nhìn thấy vẻ mặt áy náy đó của hắn, càng không muốn thừa nhận bản thân bị câu nói kia của hắn làm thương tâm.

“Huyền...” Hắn nhìn y. Gương mặt y vì sốt cao mà ửng hồng, đôi môi

khô nứt nẻ. Lúc này cầm tay y, ngón tay hần chột nóng hổi. Y như thế, hần làm sao rời đi cho được.

“Huyền, hãy để ta kiểm tra vết thương.” Hần vừa nói, vừa nắm lấy tay phải của y.

“Buông!” Huyền cả giận nói.

Trác Hàn không chịu buông tay, nhưng Huyền do dùng sức giãy giụa quá mạnh đã động đến vết thương. Bất đắc dĩ, hần đưa tay điểm huyết đạo của y.

“Buông ra.” Đột nhiên không cử động được, làm Huyền nộ khí xung thiên.

Trác Hàn không để ý đến ánh mắt tức giận của y, hai tay nhanh chóng cởi áo y ra. Sau đó, từ từ tháo băng vải một cách nhẹ nhàng. Huyền cắn chặt môi, hung hăng trừng mắt nhìn hần.

Đã qua vài ngày, mà miệng vết thương vẫn chưa khép lại. Trác Hàn khẽ nhíu mày, lần trước chữa thương cho y, hần phát hiện ra thân thể của y hồi phục chậm hơn người thường vài phần. Vết thương lần này lại không được chăm sóc tốt, quả nhiên đã nhiễm trùng, khó trách y sốt cao không hạ.

“A Bân.” Trác Hàn quay đầu lại kêu.

A Bân đẩy cửa vào, sau khi nghe dặn dò những thứ cần thiết, liền lui ra chuẩn bị, từ đầu đến cuối, hần không dám nhìn Huyền dù chỉ một giây.

Tẩy rửa hai tay sạch sẽ, Trác Hàn cẩn thận dùng dao cắt bỏ đi những phần da thịt bị nhiễm trùng. Tuy biết rằng Huyền rất đau, nhưng hần lại không hề nghe y rên tiếng nào. Y vẫn luôn quật cường như thế, vĩnh viễn không bao giờ ở trước mặt hần bộc lộ sự yếu đuối. Vì thế nên mỗi lần chữa thương cho y, hần luôn phải dùng biện pháp ép buộc này.

Hần cẩn thận băng vết thương lại một cách kỹ lưỡng, sau đó dìu y nằm xuống. Trác Hàn lúc này mới giải khai huyết đạo cho y.

“Ta sẽ để lại đơn thuốc, nhớ phải uống thuốc đúng giờ.”

“Làm phiền rồi.” Huyền lạnh lùng nói: “Chu Tước Đường còn nhiều việc cần Trác đường chủ thụ lý, ngài nên về thì hơn.”

Trác Hàn trầm ngâm một lúc, rốt cục nói: “Ta chỉ là không muốn nhìn người lại giết người lần nữa... Ta thật không ngờ...”

“Thì ra trong mắt người chỉ có mạng của ta là không đáng một xu sao?”
Huyền liền cướp lời.

Trác Hàn không biết ứng phó làm sao. Trong lòng hẳn biết rõ y đơn giản chỉ là một hài tử tứ cố vô thân, tâm cơ của y từng khiến trái tim hắn đóng băng. Thậm chí có đôi khi hắn tự hỏi quá khứ thể lương kia có phải đều là giả dối. Thế nhưng hắn lại quên mất rằng trái tim y vốn cũng mang nhiều vết thương.

...

Có Trác Hàn cẩn thận chăm sóc, cơn sốt của Huyền cuối cùng cũng lui, thương thế dần dần hồi phục.

“Rất đáng phải không?” Cầm lấy chén thuốc Huyền đưa qua, nhìn y nhíu mày, Trác Hàn không khỏi buồn cười.

“Ta đã không sao rồi, đừng bắt ta uống thuốc nữa có được không?”
Huyền khàn khoản nói. Y đối với hắn tuy đã bớt vài phần địch ý, nhưng hai người vẫn tránh nói đến những vấn đề nhạy cảm.

“Thể chất của người không tốt, cần phải hảo hảo bồi dưỡng mới được.”
Trác Hàn vẫn không chịu tha cho y, hắn vừa nói, vừa rót một chén trà đưa cho y.

Huyền nhấp một ngụm trà, không chút mùi vị, y đặt chén trà lại lên bàn, chợt nói: “Đa tạ.”

Trác Hàn hơi sững sốt, nhất thời không biết nên nói cái gì. Huyền ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt trong veo như nước. Đây chính là ánh mắt quen thuộc của y, cũng đã lâu rồi hắn không được nhìn thấy. Trác Hàn quay

đầu nhìn đi hướng khác, trầm mặc một lúc, rốt cục nói: “Ngày đó hại người bị thương, thật xin lỗi.”

Hắn vì chuyện này mà xin lỗi, nhưng lại không chịu rút lại câu nói kia. Kỳ thật cái làm y thương tâm không phải là vết thương này, mà chính là câu nói vô tình của hắn.

Huyền nhẹ nhàng cười, đột nhiên đưa tay ôm cổ Trác Hàn: “Hôn ta đi.”

Trác Hàn có chút giật mình, không tự chủ mà quay lại nhìn y.

“Thật đó, không đùa đâu, hôn ta đi.” Huyền nở nụ cười mỉa mai, ánh mắt mang theo vai điểm lẳng lơ, dần dần áp sát vào mặt của Trác Hàn.

“Huyền...” Trác Hàn muốn đẩy y ra, thế nhưng những ngón tay không nghe lời của hắn đã luồn vào trong áo ngủ của y, ôm lấy thân thể gầy gò nhưng mềm dẻo của y. Trước mắt tựa hồ như nhìn thấy tình cảnh đêm đó, thân thể xích lõa của y, giãy giụa bên dưới hắn, gương mặt bị đục vọng kích thích đến ửng hồng, ánh mắt mê ly mỉa mai.

“Huyền, không được!” Lý trí buộc hắn phải chống lại y.

“Sao vậy? Vẫn còn nghĩ là ta như bạn sao?” Thanh âm của Huyền mang theo sự u ám, ánh mắt bỗng chốc trở nên thâm lương.

“Không phải vậy...” Trác Hàn không đành lòng, yêu thương nhìn y. Y cũng dùng ánh mắt ngập tràn thương yêu nhìn hắn, như đợi hắn chứng minh một điều gì đó.

Cuối cùng, Trác Hàn từ từ hôn lên đôi môi của Huyền, hai tay ôm chặt y vào lòng. Y vừa mới uống thuốc xong, trên môi vẫn còn hơi đắng.....

Hắn bế y lên giường, đè y xuống trong chớp mắt, chợt dừng lại “Huyền, thương thể của người vừa mới khá lên...” Nhưng lời chưa kịp nói xong, đã bị môi của Huyền cuốn lấy.

Thân thể trải rộng ra, bí đạo chặt chẽ được phơi bày, càng vào sâu lại càng kích thích... Thân thể của Huyền giãy giụa không ngừng, y hỗn hển thở dốc, khoái cảm làm y khẽ phát ra tiếng rên dâm loạn.

Không thể hiểu được y thật sự là người như thế nào? Khuôn mặt xinh đẹp của y khiến cả nam lẫn nữ đều bị mê hoặc. Nhẹ nhàng hôn lên miệng vết thương vừa mới khép của y, sự áy náy trong lòng Trác Hàn dần giao hòa cùng khoái lạc.

Không bao giờ... phải chịu khuất nhục nữa, thân thể này từ nay về sau, sẽ chỉ có thể hưởng thụ sự vui sướng mà thôi. Móng tay bấu chặt lấy lưng của người kia. Trong lòng Huyền phát ra tiếng cười... Dù phải sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào... Hàn, ta sẽ không buông tha cho ngươi!

Đã không còn ngây ngô như trước kia, cái gì cũng không biết, Huyền đã quá quen thuộc rồi. Y ngồi trên người Trác Hàn điên cuồng hoan ái, phóng thích dục vọng của mình. Đây đã không còn là nỗ lực để lấy lòng người khác của y, mà là đang vì bản thân mà truy cầu sự thỏa mãn.

Dù sao cũng là thương bệnh vừa mới khỏi, nên tình cảm mãnh liệt vừa qua đi, Huyền đã mệt mỏi ngã xuống bên cạnh Trác Hàn, nặng nề ngủ.

Trác Hàn ngồi ở trên giường, cúi đầu nhìn y, thần sắc phức tạp. Hắn hận y vì đã lợi dụng mình để đạt được mục đích. Nhưng hiện tại, hắn phát hiện hận ý trong lòng đã tiêu tan từ lúc nào. Vươn tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc vướng trên mặt y, làm lộ ra gương mặt trắng nõn hơi phỉm hồng. Đôi môi khẽ cười, lúc này bị hắn hôn nồng nhiệt quá đã trở nên hồng nhuận. Y lúc này mị hoặc như yêu, mà giờ lại giống như một hài tử không chút phòng vệ.

Ngày đó, khi y đứng trước mặt mọi người, gương kiêu ngạo ngẩng tuyên bố mình chính là tân thành chủ, hắn vẫn thấy được trong mắt y thần tình thâm lương khó hiểu. Huyền, người thật sự là người như thế nào đây?

Huyền nằm bên cạnh khẽ ho vài tiếng, nhưng cũng không trở mình dậy. Mi khẽ cau lại, tựa hồ có chút gì không an ổn. Mấy hôm trước hắn đã chú ý đến, chứng ho khan của y đã bị cơn sốt cao không ngừng khiến cho ngày càng trầm trọng. Trác Hàn nhẹ nhàng đứng dậy, chỉnh trang lại y phục, rồi đắp lại chăn cho Huyền. Hắn ngắm nhìn y một lúc, rốt cục cũng xoay người rời khỏi.

Lúc tỉnh lại, thấy người tối qua cùng mình điên cuồng hoan ái đã biến

đâu mất. Huyền nhìn vào chỗ trống bên cạnh mình, bất chợt buồn vô cớ. Nhưng lập tức trên môi y lại nở ra một nụ cười đắc ý tuy có phần yếu ớt. Y không cách nào có thể cự tuyệt hẳn, cho dù hẳn từng nói qua là y rất nhớ bản.

Nhưng lời nói ra giống như bát nước đã hắt, há có thể vì một lời xin lỗi mà phai nhòa.

LINK Truyện:

Thanh Huyền - Kawalu

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-huyen---kawalu-3798652.html>

LINK Chương này:

Chương 5

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-huyen---kawalu-3798652/chuong-5.html>